

Časopis Trefa 14

Školní časopis žáků a učitelů na ZŠ a MŠ Tupolevova, Praha

Úvodník redakce

Podzim se nezadržitelně blíží ke svému konci a my se již nemůžeme dočkat období Vánoc. Tyto chvíle čekání si však můžeme zpříjemnit u čtení dalšího čísla naší Trefy.

Po nuceném uzavření škol se znovu vracíme do školních lavic. Všichni učitelé nám jistě dají za pravdu, že si opravdu ze srdce přejeme, abychom mohli již pokračovat s prezenční výukou a veškeré mikrofony a kamery mohli zase na co nejdelší dobu odložit. Štědrý den je téměř za dveřmi, ale v prosinci nás čekají i další důležité svátky, které bychom si měli

připomínat. Hned na 3. prosince spadá Mezinárodní den osob se zdravotním postižením. Je důležité myslet na to, že na celém světě žije přes 1 miliardu osob, kteří na cestě k prožití plnohodnotného života musí mnohdy překonávat obrovské handicap. Ať už ty zdravotní nebo ty, které jim společnost sama staví do cesty.

10. prosince ještě následuje Den lidských práv, který by měl být oslavou toho, že všichni lidé přichází na svět jako svobodní jedinci, kteří si jsou navzájem rovni. Vězte tomu, že ne každý má to štěstí, aby mohl prožít Vánoce se svými blízkými.

Za celou Trefu vám přejeme úžasné Vánoce, bohatého Ježíška a co možná nejúspěšnější závěr 1. pololetí tohoto školního roku!

Redakce

Kulturní tipy

Od smrti Učitele národů uplynulo již 350 let. Na mysl máme samozřejmě Jana Amose Komenského. K tomuto výročí vzniklo mnoho projektů a interaktivních materiálů, které mají právě za úkol (nejen) žáky seznámit s tímto naším pedagogickým velikánem.

Na webových stránkách www.komensky2020.cz najdete v sekci Pro školy interaktivní knihu, která vás postupně seznámí s Komenského myšlenkami. Najdete tam spoustu videí se známými osobnostmi. Také je tam dostupný příběh o tom, jak by se podle Komenského mělo postupovat při nápravě společnosti, aby se lidstvo opět uzdravilo, a to vše se dozvíte z komiksu.

Česká televize vysílá animovaný příběh Komenského nejslavnějšího literárního díla: Labyrint světa a ráj srdce. Začněte se tedy opět dívat na Večerníček.

Úvodník pana ředitele

Zdravím všechny čtenáře Trefy!

Dneska, přesněji řečeno 30. listopadu, je první den, kdy jsme zase ve škole, teda skoro všichni ve škole. Druhý stupeň se musí střídat podle nařízení MŠMT (čti Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy). To je takový institut, třeba jako Ministerstvo kouzel v Harrym Potterovi, který řídí vše okolo škol. Tolik na vysvětlenou, spíš pro ty mladší.

A právě dle rozhodnutí Ministerstva školství a zdravotnictví musíme dodržovat veškerá protiepidemická opatření, jako je především neslučování/nemíchání se s dalšími třídami. Tomu se teď říká dodržet homogenitu tříd. Přestože se nám mohou zdát tato opatření složitá, přísná a přehnaná, měli bychom je dodržovat, neboť tím chráníme sebe a své kamarády. A o to především jde! Krom toho chceme všichni mít klidné a veselé Vánoce.

Dodržujte tedy především nošení roušek. To pak například rozhoduje o tom, zda byste v případě kontaktu s nemocným museli/nemuseli do týdenní karantény. Mám tím na mysli vaše postávání před školou bez roušky. Toto nařízení platí v tuto dobu na ulici pro každého.

Výnechávání dezinfekce ve škole je taky špatně. Snažíme se každý den čistit školu, kde se dá a když

si budete aplikovat (nanášet) dezinfekci na ruce, opět trochu snížíme riziko přenosu virů po škole a mezi námi.

Vaše tolik populární objímání se mezi sebou (neplatí jenom na holky!) je taky nešťastný. Zkusme se ráno pozdravit slovně, to musí stačit, i když ten úsměv pod tou rouškou není vidět. Pokud se pozdravíte vesele, jistě bude kamarád/ka vědět, že ho/ji rádi vidíte.

Ohledně našich oblíbených aktivit v tento sváteční čas vás budu muset zklamat, ale tentokrát nedorazí svatý Mikuláš k nám do jídelny, neboť nechceme, aby byl vousatý děda nemocný, a ještě hůř, aby nám ke sladkostem pro změnu on nedaroval nějaký ten vir navíc. Stejně tak nebude každoroční soutěž o bramborový salát, besídky se budou organizovat v „nouzovém režimu“ bez hromad cukroví a návštěv mezi třídami a o spaní ve škole ani nemluvě. Je mi to líto, ale chceme mít přece všichni veselé Vánoce alespoň doma.

Ještě jedna věc. Až zaprší, nepostávejte v loužích a blátě. Jak jste si jistě všimli, chodíte teď do školy v botách a přezouváte se mimo šatny, tudíž by tu ten den bylo plno špíny a bláta. Boty si dávejte na ty koberce ve třídě a přezouvejte se do bačkor.

Už konec nařízení – je jich až dost.

Raději vám všem popřeju, aby letošní Vánoce byly vydařené a veselé, abyste našli pod stromečkem všechno, co si přejete a především to, abyste byli všichni zdraví.

Váš
pan ředitel

TUPOLEVKA V MÉDIÍCH

V sobotu 14. 11. jste mohli v hlavní zpravodajské relaci TV Nova vidět reportáž z naší školy.

Dotazy na pana ředitele byly směřovány právě k tomu, jakým způsobem bude probíhat výuka žáků 1. a 2. tříd po návratu do školních lavic. Není totiž úplně jednoduché, vzhledem ke všem epidemiologickým opatřením, chodit do školy v dnešní „covidové době“ a hlavně vše patřičně zorganizovat tak, aby byli v bezpečí všichni žáci i jejich učitelé.

Tipy ke čtení na dlouhé zimní večery

Pokud se o svátcích budete nudit, otevřením dobré knihy - obzvláště titulu uvedeného v následujícím seznamu - chybu rozhodně neděláte.

Rezková, Milada: To je metro, čéče!

Crlík, Tomáš: Strážci Země

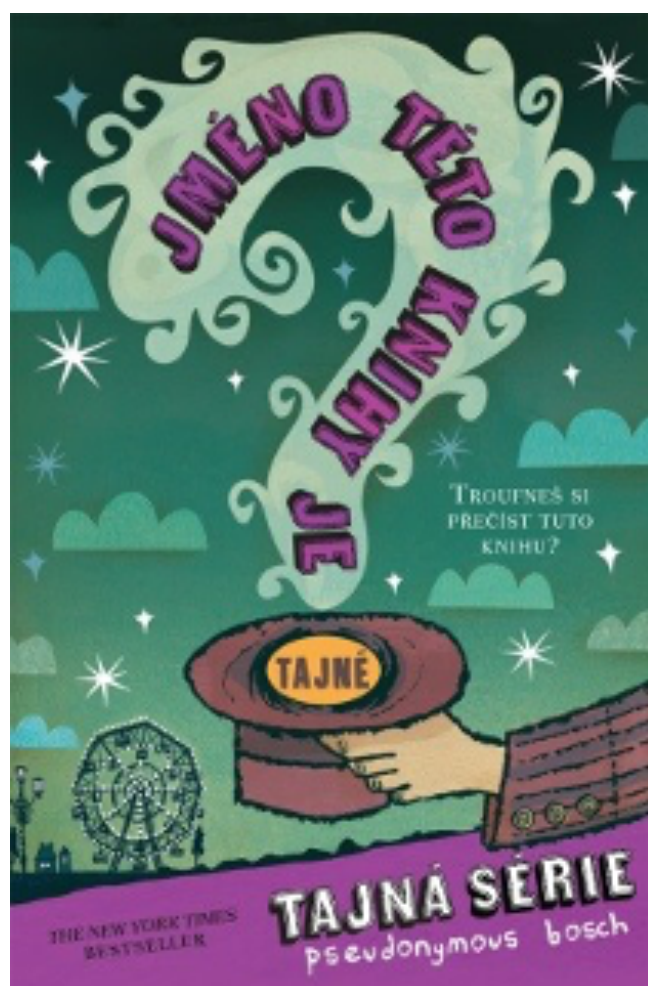
Matocha, Vojtěch: Prašina: Černý merkurit

Smolíková, Klára: Pozor, v knihovně je kocour!

Vetulani, Jerzy: Alenčin sen aneb Jak funguje mozek?

Dvořák, Václav: Písečníci a bludný asteroid

Simon, Raphael: Jméno této knihy je tajné

Anketa

Vánoční anketa aneb Jak slavíte Vánoce?

I nás zajímalo, jak trávíte Vánoce, jaké máte zvyky a tradice během těchto svátků. Toto jsou odpovědi žáků 5.A a 6.A.

Mám ráda vánoční atmosféru. Do Vánoc patří i nakupování dárků, pečení cukroví a zdobení stromečku. 24.12. po probuzení jsou pod stromečkem dárky, ale rozbalit je můžeme až večer po dobré večeři.

Máme krásný velký ozdobený vánoční stromeček, na kterém je pověšené cukroví. Celý den pomáháme s přípravou na večeři. Večer se vždy hezky oblékneme a sedneme si k prostřenému stolu plného jídla. Po večeři čekáme na Ježíška.

Od večere nevstáváme během jídla, protože se říká, kdo vstane, tak ten v dalším roce odejde. Já s mamkou si oblékneme krásné šaty a táta s bráchou košili. Po večeři si pouštíme lodičky a sledujeme pohádky v televizi, ale potichu, abychom nevyplašili Ježíška. Doufám, že i Vy budete mít krásné Vánoce.

Čtyři týdny před Vánoci děláme výzdobu. Zdobíme okna, dveře, zahradu, pokoje a stůl, na který dáváme adventní svíce. Vždy v neděli na něm zapálíme svíčku. Během adventu pečeme cukroví a perníčky. Na Štědrý den přijede celá rodina od mamky, zdobíme stromeček a k večeři si dáme kapra s bramborovým salátem. Než si rozdáme dárky, zpíváme koledy a zapalujeme prskavky. Po rozdání a rozbalování dárků, hrajeme deskové hry, které jsme dostali. Další den jdeme k rodině od tat'ky, kde se opakuje to samé.

My neslavíme Vánoce, protože jsme ze Sýrie. Slavíme Ramadán. Je to jeden z arabských svátků. Častým zvykem při Ramadánu je dodržování půstu od rána do večera jeden měsíc. Ramadán je devátý měsíc islámského lunárního kalendáře.

U nás doma o Vánocích zdobíme stromeček světelnými řetězy a skleněnými ozdobami. Pod stromeček si vzájemně nadělujeme dárky. Na Vánoce pečeme různé druhy cukroví, nejraději mám perníčky. Rádi se scházíme s celou rodinou a vzájemně se navštěvujeme. Rádi společně zpíváme koledy. Na Vánoce se každý rok těším.

My o Vánocích jíme kapra a řízky s bramborovým salátem. Pouštíme lodičky, lijeme olovo a krájíme jablíčka. Vždycky máme kapra ve vaně a občas se stane, že někdo k němu do té vany spadne.

O Vánocích se scházíme všichni pohromadě jak u mamy, tak u táty. K večeři si většinou dáváme kapra nebo normální řízek. Na talířek si dáváme čokoládou podkovu a pod talířek šupinku nebo minci. Než zazvoní zvoneček, tak se díváme na noční oblohu a vyhlížíme první hvězdu. Poté si jdeme rozbalit dárky a díváme se na vánoční pohádky.

O Vánocích chodíme pravidelně s tátou a sestrou do ZOO, mamka zůstává doma a připravuje oběd. Po návratu domů zasedneme ke stolu a sníme oběd, po kterém zpíváme vánoční koledy a občas pouštíme lodičky. Poté jdeme ke stromečku s dárky. Večer si hrajeme s dárky a díváme se na vánoční pohádky.

Na Štědrý den dodržujeme tyto tradice. Držíme půst, abychom viděli zlaté prasátko. Zdobíme stromeček s celou rodinou. Kupujeme jmelí a pálíme prskavky.

Rozkrajujeme jablíčka, věšíme na stromeček čokoládové ozdoby a k večeři máme rybí polévku a kapra s bramborovým salátem.

Vánoce máme moc rádi. Každý rok máme k večeři kapra s bramborovým salátem, krájíme jablko, pálíme františka, zdobíme vánoční stromeček, pouštíme a zpíváme vánoční koledy, pečeme cukroví. Občas lijeme olovo a pouštíme lodičky. Od večere nesmí nikdo vstávat, máme talíř pro pocestného a pod talířem šupiny. Již druhým rokem s mamkou pečeme perníkovou chaloupku a s tátou stavíme betlém.

My jíme kapra s bramborovým salátem a rybí polévku. Od stolu nesmíme vstávat, pouze maminka může vstát, aby donesla a odnesla jídlo. Vždy jsme oblečeni do svátečního. U stolu s babičkou a strejdou je vždy legrace.

Rozkrajujeme jablko, zdobíme vánoční stromeček, věšíme jmelí na lustr, pečeme perníčky, navštěvujeme příbuzné, zapalujeme svíčky a před rozbalováním dárků spolu všichni večeříme.

O Vánocích jezdíme za babičkou a dědou do Přerova. Každé Vánoce pečeme cukroví (vanilkové rohlíčky, perníky...) a zdobíme stromeček. Stavíme keramický betlém a bratr už dvě figurky rozbil. Letos se těším na Vánoce hodně, protože maminka koupila vánoční sadu na lití olova.

Každý rok jsou u nás Vánoce stejné. Jedeme na Moravu za babičkou a dědou. O Štědrém dni si dáme lehkou snídani a jdeme ven se psem a hrajeme si ve sněhu. Ještě nikdy se nám nestalo, že by u babičky a dědy nenapadl sníh. Každý rok ho máme nad kotníky. K obědu máme jablečnou kaši. Po obědě jdeme pěšky za prababičkou domů. K večeři máme hrachovou polévku, bramborový salát a rybí filé. Dospělí dostanou kapra. Všichni dostaneme šupinu pod talíř. Pak rozřezáváme jablíčko a pouštíme svíčky po vodě. Pak rozbalujeme dárky, a nakonec zavoláme druhým prarodičům, kteří žijí až v Africe. Ráno po probuzení máme pod polštářem další dárek.

To je tradice, kterou dělají v zemi, ze které pochází moje maminka.

Dáváme světýlka po bytě. U babičky zpíváme koledy a tancujeme. Vždy před rozbalováním dárků se sejdeme na rodinné večeři. Když dojíme, děláme rodinné fotografie a rozbalujeme dárky.

Vždy říkám modlitbu a potom rozřízneme jablíčko. Po rozbalení dárků jdeme pouštět lodičky. Jíme řízek nebo kapra. Vánoce slavíme dvakrát u každé z babiček. Stromeček máme sladěný do jedné nebo dvou barev.

Pouštíme si koledy a chodíme na procházky. K večeři máme rybu a bramborový salát. Také pečeme cukroví. Zdobíme stromeček a zapalujeme svíčky na adventním věnci.

Večer si všichni sedneme ke stolu a sníme štedrovečerní večeři. Všichni musí sedět, dokud nedojíme. Potom jdeme nahoru a vyhlížíme první hvězdu. Za chvíli zazvoní zvoneček a jdeme dolů, kde je stromeček a pod ním spousta dárků.

U nás slavíme Vánoce tak, že celý den nic nejíme. Jíme pouze vývar. K večeři máme zelňačku s chlebem a potom si dáme česnek se solí a oplatky s medem, dále jíme řízky s bramborovým salátem nebo lososa s bramborami.

Každý rok na Vánoce máme k obědu bramborový salát s vinnou klobásou. K večeři máme lososa nebo vepřový řízek s bramborovým salátem. Po večeři odcházím s mámou do jiné místnosti a vyhlížím z okna Ježíška. Když uslyším, jak zvoní zvoneček, jdu ke stromečku a zpíváme si koledu a ten nejmladší začíná rozbalovat dárky.

Po snídani si pouštíme lodičky, které jsou vyrobené ze skořápek ořechů. Na oběd máme kuřecí řízek. Před večeří si každý rozřízneme jablko a doufáme, že uvidíme uprostřed hvězdičku. Po večeři jdeme ven s prskavkami a snažíme se tak přivolat Ježíška. Pak jdeme domů a pod stromečkem už jsou dárky.

Anketa

Žákům sedmého ročníku jsme položili několik otázek, které se týkají Vánoc:

1.) Na jaký vánoční pokrm (jídlo – sladké/ slané) se nejvíc těším?

2.) Na jaký film (jakou pohádku) se vždycky o Vánocích dívám?

3.) Je naopak něco, co mi na Vánocích trochu vadí?

Jakub, 7.A:

1. Nejvíce se těším na cukroví.
2. Na pohádky se moc nedívám, jen když je nějaká nová a zajímavá.
3. Na Vánocích mi vadí koledy, nerad je zpívám.

Kačka, 7.A:

1. Nejvíc se těším na linecké cukroví.
2. Nejvíce se koukám asi na Mrazíka.
3. Vadí mi, že trvají velmi krátce a také to, když rozbaluji už poslední dárek.

Matěj, 7.A:

1. Těším se na štědrovečerní řízek a na cukroví k pohádce.
2. Díváme se na novou pohádku na ČT a potom třeba na Tři oříšky nebo Korunního prince. Taký

rád zkouknu Harryho Pottera, který běží na Nově.

3. Na Vánocích mi nic nevadí, celý rok se na ně těším, na všechno to, co je s nimi spjato.

Terka, 7.A:

1. No asi nejvíc se těším na řízky s kaší a bramborovým salátem od tety, ten je nejlepší.
2. U nás doma vždycky vedou Pelíšky.
3. Nikoli, myslím si, že je všechno tak, jak má být.

Adéla, 7.B:

1. Na Vánocích nejvíc miluju naše domácí cukroví.
2. Pro naši rodinu bylo vždy typické dívat se na Tři oříšky pro Popelku.
3. Jediné, co mi na Vánocích vadí, je, že nemůžu být s tátou i mámou dohromady.

Pepa, 7.B:

1. Nejvíce se těším na cukroví.
2. O Vánocích se vždy dívám na Mrazíka.
3. Vánoce mám moc rád, jediné, co mi vadí, je, že jsou jen jednou za rok.

Rozhovor

S panem učitelem Lukášem Hrubým

Co vás vedlo k tomu, že jste se stal učitelem?

Už při studiu na gymnáziu jsem vedl volnočasové kroužky pro děti, jezdil na školy v přírodě jako vychovatel a doučoval děti. Po maturitě jsem se na pedagogickou fakultu ale nedostal. Vystudoval jsem jinou vysokou školu a potom 5 let pracoval v soukromém sektoru. Ve své práci jsem po pár letech neviděl smysl a vzpomněl si na dávnou touhu být učitelem. Začal jsem pracovat jako asistent, zároveň jsem si dodělával potřebné vzdělání. Po roce jsem potom začal učit. Dá se říci, že až ve 30 letech jsem začal dělat práci, kterou opravdu dělat chci a která mě baví.

V roce 2020 se mi produkce sama ozvala a já s dalším natáčením souhlasil, protože mě to poprvé moc bavilo.

Co vás během natáčení tohoto pořadu nejvíce překvapilo?

Nejvíce mě zaujalo, kolik hodin materiálu se každý den natočí. A jak moc se liší sestříhaný výsledný pořad v televizi od toho celého týdenního zážitku, který člověk absolvoval.

Kterou knihu jste naposledy přečetl?

Knihu, kterou napsala moje

babička Marie Knobová – Můj život.

Co je podle vás na této profesi nejlepší?

Když jsou spokojené děti i jejich rodiče. Ve škole si člověk užije také hodně legrace, pořád se něco děje. A super jsou prázdniny.

Jaké jsou vaše koníčky?

Výlety, fotbal, práce se dřevem, vaření.

Co vás vedlo k tomu, že jste se přihlásil do pořadu Prostřeno?

V roce 2017 mě zajímalo, jak takové týdenní natáčení probíhá. Chtěl jsem si také vyzkoušet, zda zvládnu obstojně připravit čtyřchodovou večeři pro 5 osob.

Jaká byla vaše oblíbená kniha, když jste byl na 2. stupni ZŠ?

To byla kniha, kterou jsem objevil v rodinné knihovně. Nahlédl jsem do ní a nemohl se odpoutat. Pak jsem ji četl tajně, protože vůbec nebyla pro žáka 6. třídy. Byla velmi drsná. Během života jsem se k ní ještě asi pětkrát vrátil a je to moje nejoblíbenější knížka. Samozřejmě ji nebudu jmenovat 😊.

Jaký předmět na ZŠ/SŠ vám nikdy moc nešel?

Matematika a chemie.

Máte nějaké životní motto, kterým se řídíte?

Lidskost především!

1 den s...

Jolana Míčková, 5,A

Ráno jsem se vzbudila v 6:00, protože máma s tátou odcházeli do práce. Já jsem ještě ležela do 7:00 v posteli, potom jsem si šla nachystat učení do školy. Pak jsem všechno trochu pouklidila a šla se převléct. Měli jsme 3 online hodiny a ještě 2 hodiny jsme měli volno. Když jsme dokončili poslední hodinu, tak sem si udělala Google Meet s Maruškou a Anetkou. Já a moje sestra Danča jsme vyrazily do knihovny, tam jsem vrátila knihy a jednu jsem si půjčila. Když jsme šly s Dančou domů, zahlédly jsme naše dvouleté kamarády Kubíčka a Davídku.

Danča zavolala Zuzce (to je Danči kamarádka), aby

přišla za námi. A všechny tři jsme šly za nimi. S nimi jsme šli na posilovací hřiště, tam jsme si hráli. Šli jsme dál a honili jsme se kolem „kostky“. Potkali jsme jejich tatínka a všichni jsme šli kreslit „babán“ (banán), tam jsme se i honili a pak už chlapečci museli domů, tak jsme je vozili ve dvojkočárku.

Rozloučili jsme se a šli domů.

Lucie Antonová, 5.A

Ahoj, já jsem Lucka a budu Vás provádět mým sobotním dnem.

Můj den začíná kolem sedmé hodiny ráno. Vyplížím se z pokoje, abych nevzbudila mého bráchu, který spí vždy jako dudek. Pak zamířím do obývacího pokoje a pustím si televizi. O půl hodiny později se vzbudí i ostatní. Když se všichni pořádně probereme, začneme chystat snídani. U snídani se všichni shodneme, že se pojedeme na kolech. O nějakou chvíli později už jsme všichni v garáži a vyjíždíme. Často jezdíme do lesoparku v Letňanech, uděláme si několik koleček a prolézáme na hřišti.

Jedeme na oběd domů. Když si umyjí ruce, sednu si

ke stolu a vyrábím si. Když už dodělám to, co jsem chtěla, jdu to ukázat rodičům. Pak si dáme sváču a jdeme na kešky, asi tak na dvě hodiny. Když už se začne stmívat, vrátíme se domů na večeři. Pomůžu mamce s večeří. Po večeři se umyjeme. S rodiči si většinou zahrajeme nějaké hry a díváme se na televizi. Když už je devět hodin, jdeme si vyčistit zuby. Před spaním si něco přečtu a pak jdu spát.

Dobrou noc.

Jak vidí devátáci svou budoucnost

Žáci devátých tříd jsou tento rok postaveni před nelehký úkol - vybrat si střední školu, na které se budou připravovat na své budoucí povolání či studium na vysoké škole. V pracovním vyučování, kde se v rámci předmětu volba povolání o těchto věcech bavíme, měli za úkol zamyslet se nad svou blízkou budoucností. Níže uvedené práce zveřejňujeme anonymně.

Nevím přímo, co za povolání bych si zvolila, ale asi před dvěma lety jsem se začala docela dost zajímat o Japonsko a jeho kulturu. Nejspíš bych tedy chtěla nějaké to povolání, které by mě umožnilo pracovat v Japonsku. Celkově bych se chtěla do Japonska přestěhovat. No nevím, nevím... ještě se hodně rozhoduju, co bych chtěla v životě dokázat nebo jaký obor bych si zvolila. Díky tomu, že koukám na anime (japonské seriály), jsem se už něco z japonského jazyka naučila. Bohužel je japonština docela těžký jazyk a zapamatování hiragany, katakany nebo kanji je docela fuška.

Jako malá jsem chtěla být veterinářka nebo herečka. To asi nebude úplně reálné, i když uvažuji, že bych šla na školu se zaměřením na zvířata. Jedna ze škol, na kterou se budu hlásit, bude pravděpodobně gymnázium. Ve škole mě vždycky velmi bavil dějepis, ale co vím, tak neznám žádnou střední školu, která by se přímo zaměřovala na dějepis. Nemám ráda jazyky, nebaví mě se učit různá slovíčka atd. To je v dnešní době trochu problém, protože angličtinu potřebuju skoro všude. Taky jsem uvažovala o architektuře, protože umím docela dobře rýsovat i počítat. Jinak ale moc velkou představu o škole, na kterou bych šla, nemám. Myslím, že zajímavé povolání je psycholog. Pracovat s lidmi by mě nejspíš bavilo. Ještě ta veterina - mám ráda zvířata, ale nevím, jestli bych byla schopná unést pohled na krev a jestli bych dokázala provádět operace.

Tento rok je můj poslední na základní škole. Spousta lidí se mě ptá, co chci dělat až dostuduji nebo kam chci jít na školu. Budu se vám snažit odpovědět na obě otázky. Už od malička mě toho baví opravdu hodně. Takže pokaždé, když se mě někdo na něco podobného zeptal, odpověděla jsem jinak. Jediné, co mi bylo postupem času jasné je to, že chci dělat něco ve spojitosti s přírodou. Po několikáté návštěvě veteriny mi to bylo jasné. Miluji zvířata, mám k nim blíže než k lidem. Rozhodla jsem se tedy stát veterinářkou. Našla jsem si o tom spoustu a spoustu informací. Bohužel v rodině žádného veterináře nemáme. Musela jsem si to všechno zjistit sama. Ještě mám v plánu si o tom promluvit s nějakým veterinářem, abych věděla, jak je to doopravdy, protože je možné, že mám jen spoustu naivních představ o této práci. Takže uvidím, jestli ze mě bude veterinářka nebo nakonec někdo úplně jiný. Jinak rodinu bych samozřejmě chtěla, a hlavně psa (už několik let). Děti maximálně dvě a prosila bych jen jednoho manžela. No a to je vše. Zase jsem se trochu rozepsala, tak se omlouvám.

Už od mala jsem ráda kreslila. Zajímají mě proto dvě povolání, což jsou animátor kreslených animací a návrhář (oděvů). Nejraději bych chtěla dělat obojí, ale myslím si, že by to úplně nešlo, proto se musím už co nejdříve rozhodnout. Spíš bych se chtěla vydat směrem animací, protože to mě baví o trochu víc. Kdybych si skutečně vybrala tuto cestou, mám lehké obavy, že se nikam nedostanu a musela bych pak případně hledat jiné zaměření, kterým bych se ubírala. Na druhou stranu i kdybych šla směrem návrhářky, tak by platilo to samé, taky bych se bála, že se lidem nebudou líbit mé návrhy a že se nikam nedostanu. Proto budu dělat všechno, abych se dostala co nejdál. Střední školu mám zatím vybranou jednu, což je Náhorní škola v Kobylisích a ještě hledám druhou, abych si případně mohla vybrat nebo kdybych se nedostala na tu jednu, abych mohla jít na tu druhou. Raději kreslím přes tablet než na papír, přijde mi to snazší a líp se mi tvoří. Takže moje odpověď na otázku, jak vidím sama sebe za pár let, aneb co očekávám od života, je ta, abych byla úspěšná a dělala to, co mě bude v životě bavit a naplňovat.

Připravil Hynek Velc

Naše země jako království?

V občanské výchově probíráme v devátém ročníku téma stát. Bavili jsme se o typech států, způsobech vlády a podobně. Žáci se nedávno zamýšleli nad tím, zda by si uměli Českou republiku představit i jako monarchii a co by případnému českému králi poradili.

Za mě by to nebylo vůbec dobré, jelikož lidé jsou už zvyklí na svobodu slova a volit si toho, koho uznají za vhodného. Panovníkovi bych nejspíš poradil, aby abdikoval nebo aby fungoval pouze jako např. v Anglii královna Alžběta. Jediné výhody by to mělo možná jenom v tom případě, kdyby to byl schopný a čestný panovník. Já osobně bych panovníka nechtěl.

Martin Kopřiva

Nevím, za mě je teda lepší republika, protože je tady svoboda, všichni si můžeme dělat cokoli, co chceme, nikdo nám nezakazuje, jestli můžeme věřit v tohle nebo támhleto... Já si osobně ani nedokážu představit to, jak by to u nás mohlo fungovat, kdyby tu byla monarchie, protože všichni jsme zvyklí na svobodu apod. Reálně by mě zajímalo, jak by ten svět vypadal... Podle mě je určitě lepší, když jsou volby a stát si může vlastně zvolit, koho chce. Kdyby to byl nevolený král tak bůh ví, kdo by to byl a jak by se o ten stát vůbec staral. Ale když se zamyslím a popřemýšlím, fakt by mě zajímalo, jaký by tady byl život, kdyby tady byl nevolený král, nebyla by svoboda, nemohli bych si stát za vlastním slovem, mohli bychom věřit jenom v jedno... Nebo lidé, v co

nic nevěří jako třeba já... tak jestli by byli donuceni věřit v tu jednu víru nebo ne.

Tereza Krzywdová

Aby si vzali příklad z Karla IV. a všechny politiky vyrazili a udělali z nich prodavače v Albertu.

Štěpán Kuželka

Poradil bych panovníkovi, aby udržoval dobré vztahy se sousedními státy, aby udržoval dobré obyvatelstvo, aby nebyly revoluce a aby rozvíjel průmysl. Pro nás by bylo lepší mít prezidenta, toho vždycky můžeme odvolat, když bude špatný. Panovníka nikoliv.

René Mišlai

Rozhodně je lepší mít prezidenta než krále. Krále si nevybereš, ale prezidenta volí lid. Prezident si nemůže dělat, co chce, protože to musí všechno schvalovat spíš parlament atd... Ale král si může dělat úplně, co chce. Poradil bych jim, aby řešili všechny spory diplomatickou cestou a ne válkou, přijde o život hodně lidí jen kvůli dvěma pánům, kteří se neshodnou 🙄🙄

Matěj Fojt

Za mě osobně je lepší spíše republika. Je to tu v rámci možností takové, jak si lidé zvolí a podle toho se rozhoduje. Pokud by tu bylo království, tak by rozhodoval pouze král a ten by mohl rozhodovat více pro své dobro, než brát ohled na všechny ostatní, kteří zde také žijí.

Tereza Holická

Poradil bych jim, aby se nepodřizovali okolním státům a zvýšili dotace do armády. Stejně bych měl raději prezidenta než krále, protože král se nedá odvolat a mohl by napáchat škody.

Adam Holinka

Naše země jako království? Zamyšlení devátáků

Já bych mu asi poradila, aby si všichni byli rovni, aby ten panovník myslel a dělal něco v oblasti ekologie (např. zakázal by použití plastových brček, plastových sáčku...), aby byly nižší daně, aby byla vysoká kvalita vzdělání, ekonomická svoboda, volný trh, aby se vyrábělo hodně produktů, které by byly zaměřené na export. Nevím, co by bylo lepší, nevolený král nebo prezident. Podle mě asi prezident.

Saša Nedelinchuk

Budoucím českým panovníkům bych poradil: své spory s okolními zeměmi neřešte válkami, ale diplomacií. Nová území nezískávejte vojenskými aktivitami, ale úspěšnou zahraniční politikou. Buďte vzdělaní, navštěvujte okolní země a čerpejte nové poznatky. Na svůj dvůr zvete vzdělance, inspirujte vznik uměleckých děl. Budujte nová města, stavte hrady, tvrze, mosty, zakládejte vysoké školy, rybníky, vinice. Starejte se o svůj lid, naučte se mu naslouchat a porozumět. Vládněte spravedlivě, moudře, zbožně a buďte stateční. Pokud si budoucí králové ideál vlády osvojíte, řád,

který nastolíte, bude spravedlivý. Pokud by pro krále blaho naší země byla prioritou, vládl by spravedlivě a moudře, po celém světě by náš stát reprezentoval svou vzdělaností a slušností, pak bych si myslel, že by to pro nás výhody mělo, protože by byla zajištěna jedna slušná vláda na mnoho let, než každých pět let nová vláda jiného prezidenta s jinými požadavky.

Tobias Průša

Poradil bych jim, abychom byli konstituční monarchie a aby chytře sestavili vládu. Kdyby byl osvícený tak nevím, co bych jim poradil. Bylo by celkem dobré mít nevoleného krále, ale my Češi si to nedokážeme představit, protože my jsme si vytvořili vlastní stát bez krále (stejně jsme nemohli být monarchie = Washingtonská deklarace) a zažili jsme 2 totality a demokracie se furt drží. Bylo by divné, kdybychom si najednou řekli, že jsme monarchie. Hlavně by nás museli uznat okolní státy. To je asi vše. :-)

Matěj Čálek

Připravil Hynek Velc

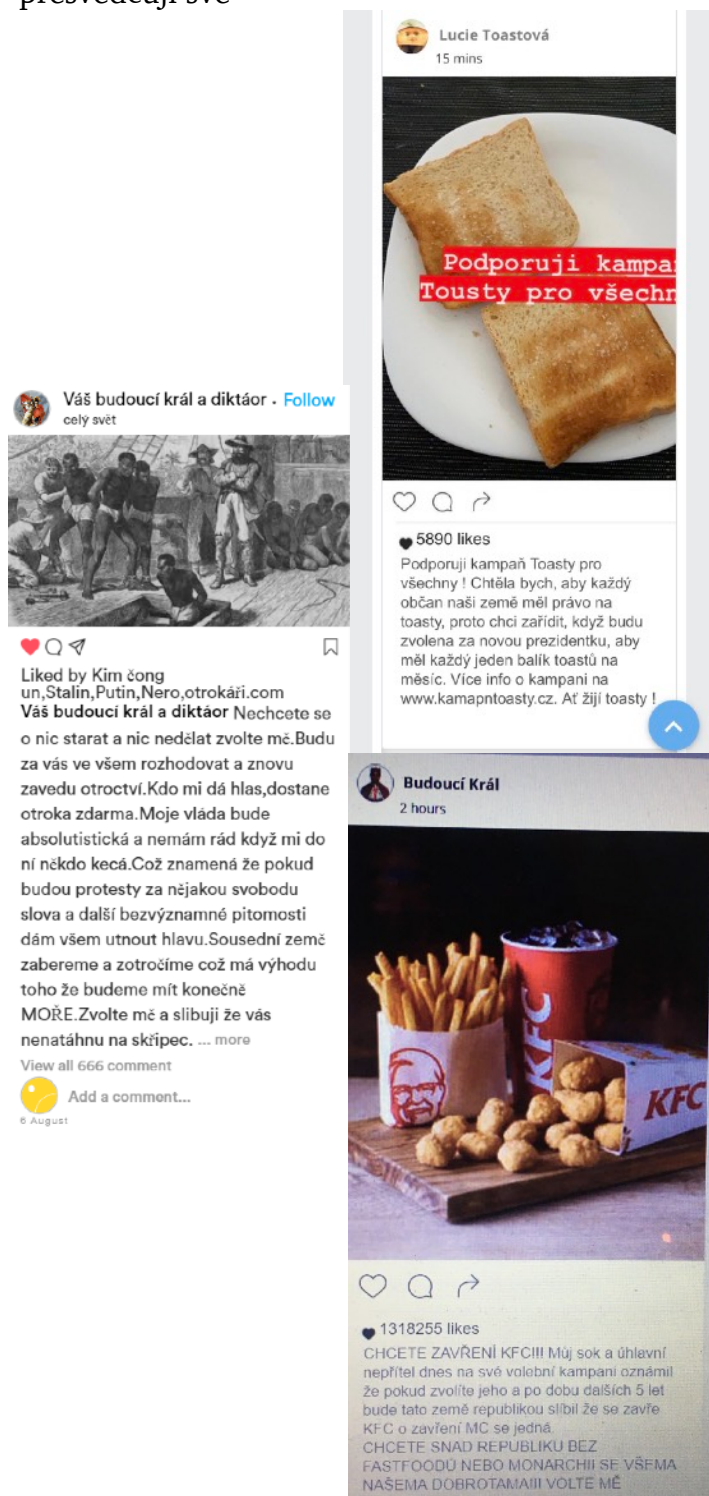
Instagramový souboj prezidenta a monarchy

Aneb zkoušíme pronikat do politiky skrze sociální sítě

Dalším úkolem na téma republika a monarchie v občanské výchově byla práce s generátorem falešných statusů na nejznámějších sociálních sítích, v našem případě Instagramu. Žáci měli za úkol vytvořit instagramový příspěvek jako kampaň kandidátky na prezidenta (holky) anebo zastávce monarchie (kluci), kteří přesvědčují své

followery, že budou dobrou hlavou státu.

Všichni si také vyzkoušeli, jak lze lehce přes sociální média manipulovat masu lidí pomocí různých populárních hesel a že ne všemu se dá na sociálních sítích stoprocentně věřit.

Haiku

Co se skrývá za tímto tajemným názvem? Haiku (俳句) jsou krátké básně, které k zachycení pocitů a emocí využívají i obrazová vyjádření, která jsou od samotného lyrického textu neoddělitelná. Jsou často inspirovány přírodou, krásným okamžikem nebo hlubokým zážitkem. Poezie haiku byla původně vyvinuta japonskými básníky, tato forma poezie se postupně rozšířila i

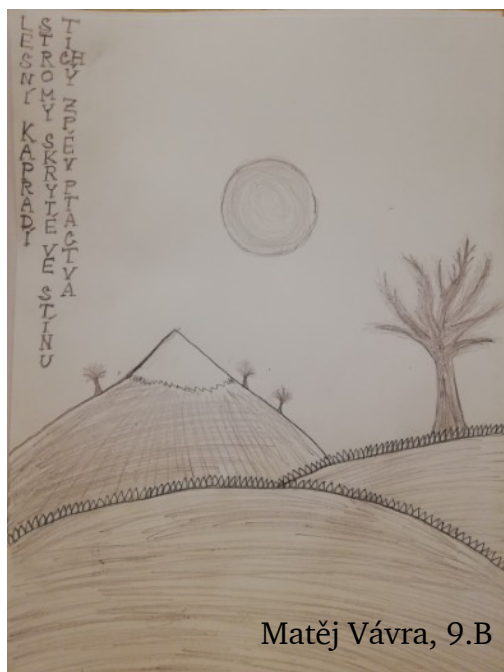
do jiných zemí a jazyků. Haiku má pevně danou zvukomalbu s trojverším s počty slabik 5-7-5. Haiku se nemusí rýmovat.

Tuto tradiční japonskou poezii často doplňuje typická černobílá ilustrace technikou sumi-e, což je malba štětcem namáčeným do černé tuše. Haiku vytvářeli v distanční výuce devátáci a jsou autory jak básniček, tak i ilustrací.

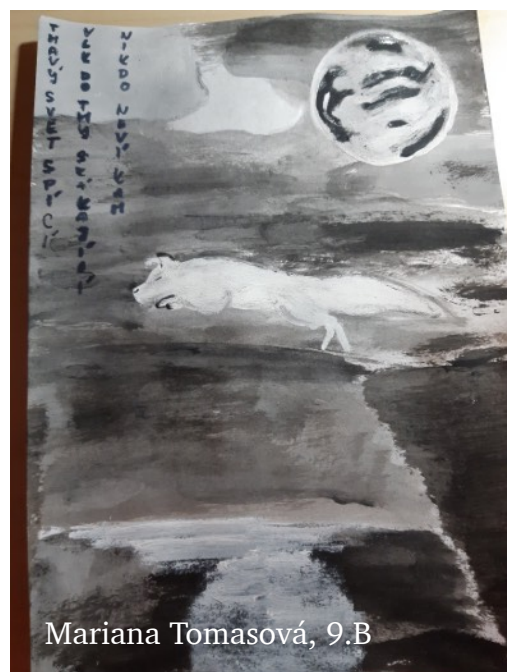
Připravil Hynek Velc

Matěj Struhár, 9.B

Matěj Vávra, 9.B

Mariana Tomasová, 9.B

Tobias Průša, 9.B

Honza Mašek, 9.B

Biblické mýty

Žáci 8. ročníku měli za úkol přetvořit tradiční příběh z Bible, konkrétně ze Starého zákona, do co nejvíce současné podoby. Navíc to celé museli zpracovat do literárního žánru komiks. Můžete se přesvědčit sami, jak se jim to povedlo.

První hřích
Vanda Vysloužilová, 8.B

Tři hosté
Kateřina Vágnerová, 8.A

V boží zahradě
Kristýna Senecká, 8.B

Zápas o studny
Autor vystupuje v utajení